

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Vtî amans anima mirè rapiatur ex contemplatione quatuor elementorum,
luminumq[ue] cælestium corporum ad notitiam amoremq[ue] mansionum
cælicarum. Cap. VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

expolita, quia aliter non introissent in te incircumcisi, & immundi. Muri tui ex gemis micantibus multis & varijs, portæ tuæ ex margaritis optimis, plateæ ex auro purissimo. Mansiones tuæ plurimæ cœlestibus fundatæ saphyris, laterculis aureis coopertæ, quæ solos illos beatos recipiunt, quibus à suo rege sunt ante sæcula preparatæ, quia non est in te malus, neq; vitiosus, non est in te fermentum malitiæ & nequitia. Nihil est in te, quod sit sanctæ delectationi contrarium: omnia bona simul sunt & iucunda. Pascuntur oculi ciuium tuorum amœnitate iucundissima, gramineis cespitibus nunquam marcentibus, floribus rosarum & liliorum, nunquam se mutantibus. præcipuè luce tua purissima, in cuius respectu lux nostra nox est & quædam vmbra, minimæ scintillæ inconprehensibilis splendoris minimè comparanda.

Vt amans anima mirè rapiatur ex contemplatione quatuor elementorum, luminumque cœlestium corporum ad notitiam amoremque mansionum cœlicarum.

CAPVT VIII.

Libet hic per elementorum considerationem ad tam miri luminis contemplationem ascendere, libet tenebrosa luce calcata ad illam lucidissimæ lucis ascendere mansionem.

Video igitur terram, quæ grauitate sua infimam se esse indicat. Nigra quidem in se est & obscura, non parum tamen de se decoris emittens, florida gramina, flores innumeros, arbores fructuosas, herbas aromaticas, & cætera innumera, quæ quamuis corruptibilia sint, corruptibiles tamen demulcent aspectus.

Proxima est aqua terræ leuitate & pulchritudine, quæ tam in fontibus quàm in fluminibus tantum iucunditatis habet, vt nullus locus sine aqua sit laudabilis & iucundus.

Super aquam proximus est aër liquidus, lucidus & perspicuus, cuius pulchritudine tantum humana natura delectatur, vt aëre conturbato, ipsa quoque naturaliter conturbetur.

Superiora sunt his omnibus sydera ignea, quæ tanto magis habent pulchritudinis & decoris quanto à corruptione terrena magis eleuata & separata sunt. Quantum inest decor luminaribus illuminantibus tenebras noctis, quanta iucunditas inuentibus illa? Quis vel vni stellæ aliquid simile videt in terra? Quam iucundus decor est lucifero, lucis primordia nuncianti?

Sed obscurat claritate sua cæteras stellas pulcherrima magnitudo & maxima pulchritudo corporis lunaris, patienter in se visus humanos admittens, nosq; candidissima sui claritate demulcens.

Superat autem & lunam & stellas fulgentissima claritate sua igneum corpus solis, aliquid in se cœleste & diuinum ostendentis, eò quod aciem oculorum nostrorum corruptibilium in sui considerationem nõ admittat. Quis dicere poterit pulchritudinem solis, qui in se videri non potest, quia ipse solus cor est mundi, principium caloris & luminis, omnia nutrens & illuminans quæ sub ipso sunt? Huc vsque oculis me ducentibus per ipsa elementa conscendi, & video ea quanto viciniora sunt cœlo, tanto plus claritatis & fulgoris habere.

Si ergo in his visibilibus infimis terrenis & corruptibilibus tantum est pulchritudinis & decoris, quid esse credam in illis invisibilibus, summis cœlestibus, & incor-

& incorruptibilibus? Quomodo virescit terra viuentium, quomodo floret, quales flores violarum, rosarum & liliorum producit, qui nostros flores terræ nostræ tantum præcedunt pulchritudine sua, quantum & durabilitate? Quem ergo modum habet pulchritudo florum terræ viuentium, quorum durabilitas non habet finem? Si tantum decoris & delectationi habent flores nostri, qui mox ut oriuntur, deficiunt, quantum elegantiae habent flores illi qui nunquam marcescunt? Quam pulchra est statura arborum semper viuentium, in terra viuentium qualis fructus earum quarum folia nunquam decidunt, quarum fructus nunquam corrumpuntur? Et ut alias taceam, qualis est arbor ligni vitæ, cuius fructum qui comederit, viuet in æternum? Dico autem lignum vitæ illius supercoelestis paradisi non huius terræ, de quo electus est Adam. Sed nondum est tempus differendi.

Quid dignè de illis supercoelestibus aquis dicam? Quantæ eas perspicuitatis, quantæ iucunditatis esse putem, cum nostras corruptibiles aquas videas tam perspicuas & iucundas? Deinde quis illius immutabilis aeris clarissimam subtilitatem, & subtilissimam claritatem valeat explicare? Non est mutabilis vicissitudo temporum, non expellit nox diem, vel dies noctem. non est mutatio qualitatum temporalium, non succedit æstas veri, non autumnus æstati, non hyems autumnus, sed vnum & perpetuum ver ibi est: immò vnus ibi dies est temperatissimus, serenissimus, iucundissimus. *Melior est hæc vna dies in agris Domini super milia dierum temporalium & transeuntium, quanta scunq; habeant voluptates quia illa dies perfecta in decore suo, in iucunditate, in delictijs æternalibus nunquam decrescit, stellis suis & sole suo, sole vtrique iustitiæ, solstitium æternum tenentibus, nec vnquam de cætero declinantibus ad vesperam. Ni fallor ille est meridies, in quo Sponsa Sponsum patientem pariter & cubantem sibi postulat indicari, ita dicens: *Indica mihi, quem diligit anima mea, vbi pascas, vbi cubes in meridie.**

Pauit nos aliquando pastor noster, dilectus animæ nostræ non cubando, sed stando in cruce manibus expansis, & toto corpore distento: pauit inquam, nos tunc non in meridie, sed in defectu diei nostræ, nostrum sustinens defectum pro nobis, peruenitq; vsque ad vesperam, id est, ad finem vitæ suæ. Permanit enim obediens vsque ad mortem, mortem autem crucis.

Nunc verò in tuis pascuis ô coelestis Hierusalem pascit suas oves, non sicut olim tenens baculum crucis in manibus bonus, immò & optimus pastor noster, sed cubat in te, id est, requiescit, securitatem habens, quod nemo rapiat eas de manu sua. Cubat ergo in meridie. Et optimè in meridie, quia in maximo feruore, in maximo splendore, quando umbræ minimæ sunt. Verè in maximo splendore, quia sicut sol, non solum sicut nunc fulget, sed sicut tunc fulgebit. Erit enim tunc post iudicium lux lunæ sicut lux solis huius, & lux solis septemplex sicut lux septem dierum.

Habebit ergo qui libet iustus splendorem septemplexis solis, fulgebit sicut septem soles nostri in meridie, non ad vespascente, in solstitio semper stante. Quot ibi soles fulgebunt? Quis ibi fulgor erit? O splendorem illum meridianum & merissimum. O pascua semper virentia, semper desiderabilia, semper saturata, in quibus pastor noster formosissimus, rex, filius regis æternaliter, delectabiliter & securissimè pascit ouiculas suas, non sicut nunc in medio luporum, sed in medio Angelorum, & accubare eas facit in pratis virentibus, in pascuis vberissimis

Kkkk 2 pascuis

ascens eas in circuitu suo, vbi lumen est nunquam deficiens, vbi constituit ipse pastor optimus lucidissimas mansiones, ibi requiescunt sanctorum animæ. O meridiam illum lucidissimum, in quo vmbra minimæ, id est, nullæ sunt. Quo enim caderent vmbra, cum ex omni parte lumen sit inexplicabile, incomprehensibile? immò potius vnde venirent vmbra, cum ipsa corpora lucidissima sint futura, & pro vmbra lumen luminosissimum emissuram? pulchra quidem sunt hæc cogitati, dicenti, audienti: sed est adhuc quod tā maximo supercœlesti lumini adijciatur.

Vti amans anima ordines singulorum angelicorum spirituum contemplando miretur, eorundem officia beatitudinemq; compendio perstringens.

CAPVT IX.

NVnquid autem illos purissimos Angelicos spiritus sub silentio hic præteribo, qui de ipso originali fonte luminis diuini lumen hauriunt sempiternum? Hauriunt quidem pleno ore luminis diuini plenitudinem de te Deus meus, & sese replentes non illud exhauriunt, vnde hauriunt, sed quicquid hauriunt, in pelagus diuini luminis totum refundunt, quia nihil suæ virtuti attribuant, sed diuina: tanto subiectiores tibi o pater luminum, quanto tuo lumine sunt pleniores. Et vt rationabiliter non asserendo, de purissimis spiritibus illis loquar, vide Angelos singularum animarum custodes, propter mundiciam cœlestis decoris, vt niuem, immò super niuem albescentes, & primum decoris & delectationis gradum construentes.

Angeli

Archangeli

Vide Archangelos, id est, principes Angelorum tanquam argenti bene sonori candore candentes, in quo splendor albedini commiscetur, quia argentum non solum albet, sed & splendet, immò & sonorum est, quod competit Archangelis, quia non solummodo mundi sunt sicut Angeli, sed etiam splendent, quia missi à Deo ipsum cordibus eorum, ad quos mittuntur faciunt innotescere, insuper dum eloquenter suas legationes denunciant, sicut ab ipso Dei Verbo familiariter audierunt, bene dicuntur argentum splendidum & sonorum.

Virtutes

Vide Virtutes, virore cœlesti pulcherrime virescentes, quia dum per eas Dominus virtutum, virtutes & miracula sapius operatur in terris, virorem suæ fidei in cordibus hominum facit germinare.

Potestates

Considera super Virtutes ordinem Potestatum, quæ ex eo nomen acceperunt, quod Dominus maiestatis earum ministerio specialiter superare & compescere dignatur malignorum spirituum potestatem, ne quantum voluit aduersus humanam infirmitatem præualeant. Hunc inquam, chorum tanquam colorem gladii bene purati aspice fulminantem, tanquam castrorum aciem bene ordinatam.

Principatus

Considera chorum Principatum, colore purpureo insignitam, qui quia quatuor ordinibus sibi subiectis principantur, & eorum ministerio terreni etiam principatus instituuntur, mutantur & disponuntur, colore purpureo quo reges vti solent & principes, conuenienter insigniri & ornari dicuntur.

Dominaciones.

Considera Dominaciones, his omnibus dominantes, ad quas tanquam ad Dominos prædictorum ordinum ministeria referuntur, colore croceo, quo soli dominantes vestiri solent, quadam speciali excellentia & decoris gloria insignitos.

Throni.

Contemplare Thronos, qui sic appellantur, quia Domino maiestatis tanta vicinitate & familiaritate iunguntur, vt in eis sedere, & cum summa tranquillitate per